

Candidats a dit

De primer, una sorpresa. Sembla que ja s'ha trencat amb l'aparició d'aquest candidat la rivalitat entre Girona i Figueres. Fins no fa massa temps era impensable que això pogués passar. A les llistes a les eleccions generals o autonòmiques sempre s'havien de compensar les candidatures amb persones destacades de les dues ciutats. Als figuerencs sempre els ha costat votar gironins i viceversa. Però allò realment sorprenent és que Dani Ruiz anuncia que ha estat designat pel líder gallec. Aquest és el seu aval. No parla dels militants ni dels simpatitzants populars de casa. De debò, és molt pobre. Ja se sap que el PP és una maquinària electoral a les nostres contrades, sense presència territorial o molt mínima, però designant els càrrecs d'aquesta manera ho té complicat. És trist que el partit guanyador segons les enquestes en unes pròximes eleccions a les Corts espanyoles en una circumscripció com Girona sigui pràcticament inexistent. Possiblement alguns lectors podran pensar que la següent opinió que els trasllado sigui pròpia de la vella guàrdia. De molta gent que entenia la política com una fórmula de servei a la societat, però aquesta manera actual de posar i treure candidats no és massa convincent, encara que pel mig hi hagi màrqueting. Un veí o veïna arribava a encapçalar una llista quan havia format part del teixit local. Ja podia ser en entitats esportives, culturals, socials, etc... Per cert, els mestres i professors eren molt buscats i a les comarques gironines en tenim un munt d'exemples. Però el que és important era que el candidat coneixia tots els barris, carrers i places perquè una gran majoria havien participat en associacions o en l'organització de les festes de la ciutat o del poble. Eren petits líders locals que traslladaven les seves inquietuds als ajuntaments. Ara -parlo en general i no del candidat del PP- la majoria no sabrien ubicar els carrers o places dels seus municipis o els motius pels quals es coneixien els avantpassats de les cases o de les famílies. Els relleus al llarg d'aquests darrers anys són per a joves que busquen una sortida laboral en un càrrec públic. I així anem: veurem a les pròximes llistes un munt de noms de persones que no han treballat mai en cap empresa privada. Candidats que malauradament no saben què significa aixecar cada matí la persiana d'un comerç o fer números en una petita empresa per a pagar els salaris dels treballadors i als proveïdors. Els situen a dit en una llista i a viure si pot ser amb una dedicació que els permeti cobrar un sou fora de mercat. I hom es pregunta com s'ho faran com a alcaldes o regidors per a resoldre els problemes de la ciutadania si no han passat per cap experiència laboral. És fàcil fer una prova als nostres representants polítics. És tan senzilla com anar al teu ajuntament a les nou del matí -ja no dic a les vuit- i comptar quants regidors dels que tenen dedicació absoluta són als seus despatxos o al peu del canó als carrers. Els convido a fer-ho i els asseguro que la majoria restaran ben decebuts. En definitiva, la política local també ha canviat, atès que ara s'ha convertit en una professió massa llaminera -ningú no demana cap horari o les absències, per exemple- i no hi ha maneres que les formacions polítiques siguin capaces de redactar una llei que contempli uns mínims requisits per a ser candidat o candidata, que fixi uns salaris d'acord amb la professió a la vida civil, una determinada formació o que contempli una segona volta que no permeti els pactes entre els perdedors i el joc de cadires que no respecta el veredict de les urnes.